

ВТЕЧА ДИКОГО РОБОТА

Бестселер
за версією
The New York
Times

Найкращий
ілюстратор
за версією
The New York
Times

 Vivat
видавництво

Текст і малюнки
Пітера Брауна

ВТЕЧА ДИКОГО РОБОТА

Текст і малюнки
Пітера Брауна

Харків

2020

*Присвячується
диким місцинам майбутнього*

РОЗДІЛ 1

МІСТО

Наша історія розпочинається в місті з його вулицями й будинками, мостами та парками. Тут постійно ходять люди, їздять автівки, шугають літаки, тяжко працюють роботи.

Кружляла містом і вантажівка, що розвозила замовлення. Вона знала, куди їде і як саме туди дістатися. Спершу зупинилася біля будівельного майданчика й автоматично зняла з себе кілька ящиків. По тому рушила далі, звернула за ріг раз чи двічі і біля доків спустила ще кілька штук. Отак і їхала містом

збоку

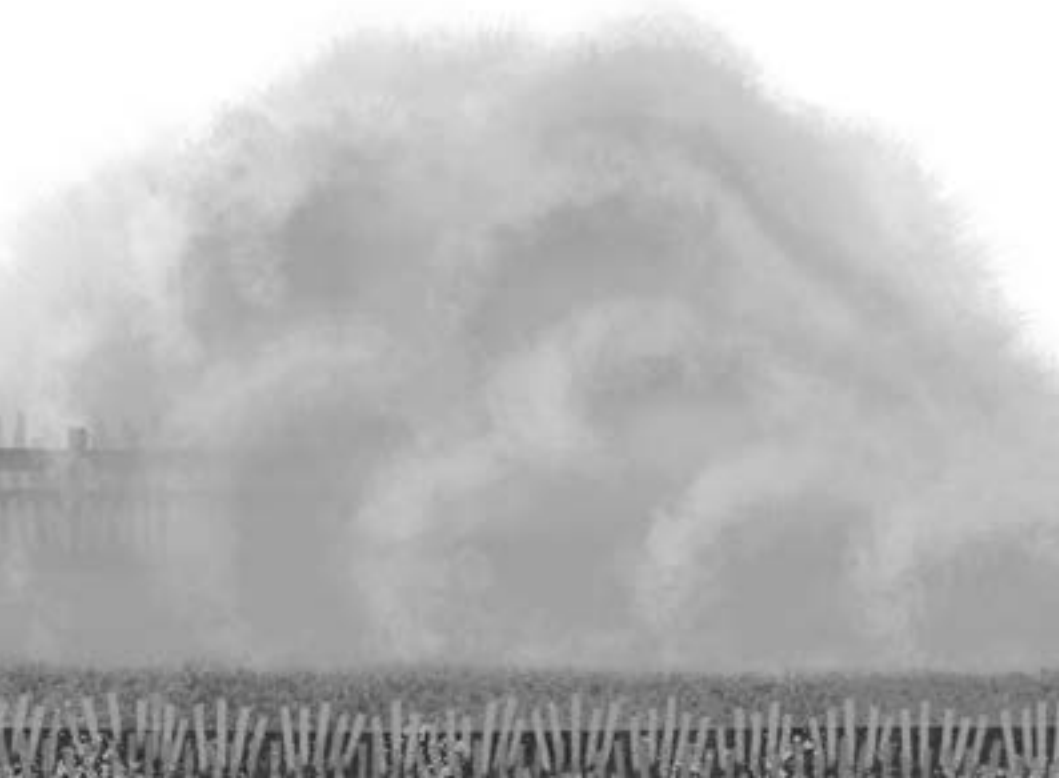
вбік,

розвозячи ящики, аж поки викотилася на шосе.

Асфальтом курсували автівки, автобуси, фури. Вантажівка їхала собі, і поступово транспорту на дорозі

меншало, будиночки ставали нижчими, а краєвид — зеленішим.

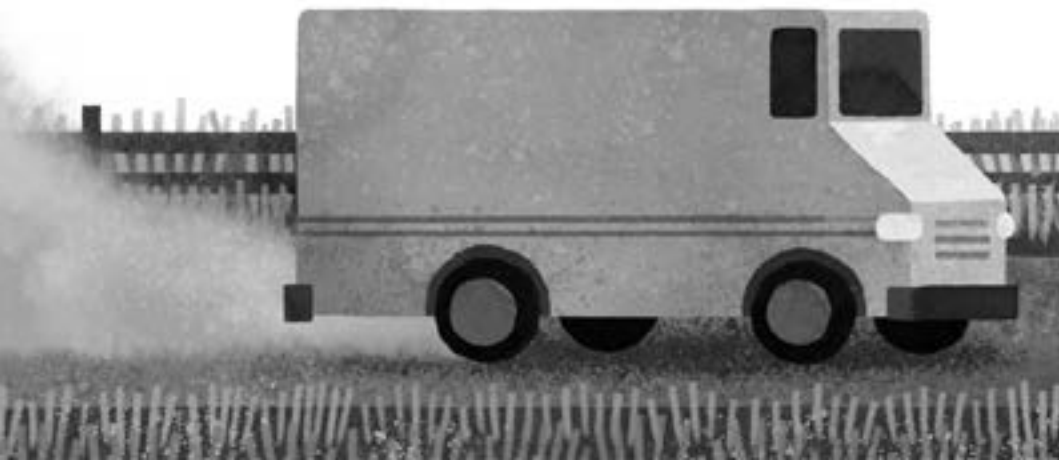
Попереду не було нічого, крім рівного шосе, тож вантажівка добряче розігналась, а краєвид перетворився на розмиту зелену пляму. Де-не-де в ній проблискувало щось сіре — це вантажівка проносилася повз місто. Так і мчала, стрімко проминаючи довгі мости, кулею пролітаючи крізь гірські тунелі, прослизавши рівненькою смугою шосе. Зрештою вона почала вповільнюватися. З'їхала зі швидкісної смуги, приготувалася повернути — і скотилася на путівець.

І поїхала ланами повз паркани, а за нею хмарами здіймалася курява. У примарній далечині замайорили довжелезні споруди. Повітря сповнилося важкого запаху ґрунту й худоби. Команди роботів методично обробляли засіяні лани, годували тварин і керували величезними сільськогосподарськими машинами.

З-за обрію поволі виринув пагорб. На самісінькому вершечку того пагорба короною вишикувалися дерева й білі будівлі. Чергова ферма. Але ця була меншою за інші, та й вигляд мала занедбаний. Перед нею стримів погнутий вказівник, що оголошував: «Ферма на пагорбі».

Колеса заскреготіли гравієм, і вантажівка посунула на під'їзну доріжку, що простувала до вершечка пагорба. Загальмувавши біля ґанку, машина скинула останнього ящика. І забралася геть.

Друже, чи здогадуєшся, що було всередині того контейнера? Якщо відповідь «робот», ти маєш рацію. Але то був не звичайний робот. То була РОЗ-ЗУМ модуль-7134. Може, пригадуєш її минуле життя на віддаленому дикому острові? Тепер для Роз почалося нове життя.

РОЗДІЛ 2

ЯЩИК

Гав! Гав! Гав!

У будинку забрехав собака. Зашкрябав у двері. Урешті-решт ті відчинились, і сірко, вирвавшись надвір, кинувся сходами долі. За ним на поріг ступив вуйко.

Допоки собака обнюхував ящика зусібіч, вуйко повільно прошкутильгав до нього, звів гачки й відчинив. Відкинувши пакувальний пінопласт, розрізав мотузки, й ось вона — РОЗЗУМ модуль-7134. Її нерухоме тіло виблискувало у світлі вечірнього сонця.

Дядько нахилився й натиснув дуже важливу кнопку на потилиці робота.

Клац!

РОЗДІЛ 3

РОБОТ

Комп'ютерний розум роботи ввімкнувся, програми завантажились. Підвівшись, вона вибралася з контейнера і мовила:

— Вітаю, мене звати РОЗЗУМ модуль-7134, але ви можете звертатися до мене Роз. Допоки мої автоматичні системи активуються, я розповім вам про себе. Коли активацію моїх систем буде завершено, я зможу рухатися, спілкуватися і вчитися. Просто дайте мені якесь завдання, і я його виконаю. Поступово я винайду найліпші способи виконання ваших завдань, а отже, стану найкращим роботом. Коли ж ви не потребуватимете моєї допомоги, я перебуватиму осторонь, зберігаючись у чудовому, справному стані. Дякую, що приділили мені час. Тепер я цілком активована.

РОЗДІЛ 4

РОДИНА

— Вітаю тебе на моїй фермі, Роз. Я — містер Шериф. Тепер ти належиш мені.

Роз зміряла фермера блискучими очима й відповіла механічним голосом:

— Вітаю, містере Шериф.

— Мого друзяку звать Оскар, — продовжив Шериф, почухавши сірка за вухом. — Очей він тобі не мулятиме, оскільки здебільшого дрімає в хаті.

— Здоров, Оскаре, — привіталася роботка.

На пиці сірка промайнуло щось на кшталт усмішки, і він радісно гавкнув.

Містер Шериф вивудив із кишені маленький планшет. Торкнувся екрана, і на ньому вигулькнула мапа «Ферми на пагорбі».

— Ось де ти, Роз... — Шериф указав на електронний сигнал роботки на мапі. — Ти працюватимеш

на різних ділянках ферми. І тепер, коли тебе зареєстровано в системі, я завжди зможу побачити, де ти.

— Що я маю робити? — запитала Роз.

— Передусім віднеси ящика он до того гаража. Я залишу його тут, бо раптом доведеться повертати тебе на завод.

Вочевидь, Роз створена була для того, щоби виконувати команди: її тіло негайно взялося робити те, що наказали. Вона запхала до контейнера пакувальний матеріал і понесла до гаража.

А коли повернулася, містер Шериф спостерігав за шкільним автобусом, що куриєв путівцем. Урешті-решт автобус зупинився біля під'їзної доріжки, й Оскар із гавкотом кинувся до нього. З салону вистрибнули дівчинка й хлопчик, і автобус рушив далі. Діти були вбрані в шкільну форму, тому здавалися майже однаковими. Хіба що хлопчик був трохи вищим, а дівчинка мала довше волосся. Вони потюпали доріжкою, радісно зустріли сірка, аж тут помітили Роз.

— Робот! — зойкнула дівчинка.

— Час і нам уже мати свого, — зазначив хлопчик.

— Це реставрований, — пояснив батько. — Найдешевша модель, яку я знайшов, але фермер із нього вийде пристойний.

— А як його звать? — поцікавилась дівчинка.

- Каже, що Роз.
- Це просто заводське ім'я, — скривився хлопчик. — Ми можемо назвати її як заманеться. Приміром... Фермобот!
- А мені подобається ім'я Роз, — не погодилася дівчинка.
- Мені теж, — кивнув містер Шериф. — Нехай лишається так, як є. Роз, познайомся з моєю донькою Джеєю і сином Джедом.
- Вітаю, Джеє і Джеде, — промовила роботка. Діти презирнулися і заусміхалися.
- А мої накази Роз виконуватиме? — запитав Джед.
- А мої? — додала Джея.
- Вона виконуватиме всі наші накази.
- Роз, наказую тобі зробити моє домашнє завдання! — проторохкотіла Джея.
- Не гайте її час на дурниці! — буркнув містер Шериф. — Роз тут, аби працювати на фермі, а не робити домашнє завдання. Зрозуміло?
- Хлопчик і дівчинка закивали.
- А тепер наказую вам, діти, завести Оскара додому й узятися до уроків, — мовив містер Шериф. — Я маю показати Роз ферму.

